

כתב ההאשמה נגד שוארצבורד

האיבה ליהודים. ברור איפוא, כי ממקור האיבה הזה נזון הלך הרוח של פרעות. אנב צריך להעיר, כי אויבי העצמאות האוקראינית ששו לקראת הפרעות.

מלבד זה יש להעיר, כי הצבא נמצא במצב של רעבון מתמיד והאוכי לוסין היו חייבים לתת מסוונותיהם לצבא. יש והאכרים התנדרו לכך ומסילא פרצו מאורעות דמים. ובושינסקי אמר: מקור הפרעות טבוע באנטישמיות של המאורעות. גם הטענה לאחריותו התיאורטית של פטלורה — שוברת בצדה. אם נביא בחשבון את התנגדותו הנמרצת לעצמי הפרעות, הרוח העדינה והאנושית הצמונה בו אשר אמר להשרות על חילותיו והפקי דות הנמרצות שניתנו אפילו בשעות החמורות ביותר — אלה מוכיחים את אפסותה של הטענה הזו. הרי פטלורה הוקיע את הרציחות וציוה לענוש את החייבים.

לא אהת היה פטלורה משרד לדבר על לב הצבא ולהזכיר להם את עורתם הלוואלית של היהודים לריפובי דיקה האוקראינית הצעירה. החייבים נדונו למות ואף הוצאו לירג.

לעתים, כשעכוב הפרעות היה מן הנמנעות, החישה הממשלה את עורתה לקרבנות. שורה שלמה של אמצעים מוכיחים על מדת התבונה ונדיבות הלב של השלטונות.

ב־1919 ניתנו ליהודים זכויות האבי מונומיה הפרסנאלית, כאשר ניתנו ליתר המיעוטים הלאומיים באוקראינה. הממשלה ארגנה ועדה מיוחדת לחקירת הפרעות. ועדה מיוחדת נתכוננה גם לאחר הפרעות בפרוסקורוב.

בממשלה פעלה בין 15 המוכי ריות גם מזכירות מיוחדת לעניני היהודים ונדפסו לראשונה שמויות כסף באיריש. האמצים האלה של הממשלה הלכו ונמשכו. פטלורה קבל בקאמניץ סודולסק משלחת יהודית והביע רצונו לעשות את הכל ובלבד להמנע מהפגנות נגד היהודים. הוא זכר את חסדם של היהודים ואת תמיכתם לצבא האוקראיני והבטיח להשכין שלום בין שני העמים.

חבר המשלחת כץ הודיע, כי היהודים יתמכו בממשלת פטלורה. כואת הודיע גם המיניסטר פנחס קראסני. הרב נוסמן, אשר עמד בראש המשלחת, אמר כי זו הפעם הראשונה להשחתפותו של יהודי בממשלה וברך עליו בהנינות יתירה: כרוך שחלק מכבודו לבשר ורם; ועתה יוכל לומר את התפלה לשלום המלכות בלבב שלם, שלא כדרכו בימי הצאר והבולשביקים.

בסתיו 1919 פנתה הממשלה לחשובי העסקנים היהודים בהצעה להקים ועדת יהודים בין לאומית אשר תחקור את הפרעות. אולם לרגל האנדרלמוסיה ששררה במדינה, לא התנשמה ההצעה הזאת.

הרבה סופרים יהודים לא מקפידו (סוף בעמוד ד')

בבית המשפט לערעורים

לישיבת בית המשפט בא הריגי, כנן התובע הכללי וסטר את הרפורט על המשפט נגד שלום שוארצבורד נולד ב־30 לספטמבר 1888 במסולנסק, בן ליצחק וחיה וינברג, אשר נאסר מהיותו נאשם ברצח זרון אשר עשה מתוך הסארב לפי חכנית מוקדמת.

מנן התובע הקריא את החביעה המשפטית המפורטת שנמסרה לבית הדין, מ־31 למאי 1927 ואלה מסקנותיה:

בית־הדין מתבקש להאשים את שוארצבורד, להוציא עליו סקודתימאסר ולהעמידו בפני בית־דין המושבעים.

החקירה העלתה עובדות אלו:

ב־25 למאי 1926, בשעה 3.45, בצאת הננרל פטלורה, מי שהיה נשיא הממשלה הזמנית באוקראינה, מן המסעדה, אשר סער כה ברחוב ראסין בפאריס, ירה בו שורצבורד שבע פעמים באקרות. חמשה כיוורים פגעו בו ושלשה נרמו למותו. הרוצח לא התנדר כלל לשוטרים שבאו לאסרו. הוא יהודי רוסי, המוען כי בפטלורה האיש הוא אמה לנקום את נקמת השתימות שנגעשו ביהודי אוקראינה. הוא הודה, כי ימים רבים נשא בחובו את מומת הרצח, ביקש ומצא את דירתו של פטלורה, קנה אקדוח כדי לבצע את זממו, השיג את חלום הקרבן, שלא למעות. הוא גם הודיע על כך לאשתו רנעים מספר לפני המעשה. החקירה הפסיכית הוכיחה, כי שורצבורד אתראי למעשיו והשומט התוקר בא לכלל דעה, כי שורצבורד הרג את פטלורה בכונה החלטה.

בבית משפט המושבעים

התובע הכללי מודיע, כי החקירה במעשה הרצח של שורצבורד הוכיחה:

אמנם נדודי צבא שפטלורה היה להלכה מנהיגם ואשר היו קרויים, פטלור־ראים הם אשר עשו את מעשי הרצח האלה. ואין הם רשאים להצדיק את עצמם במצב האנרכי ששרר בימים ההם, כי מתובתם היה לשמש דוגמא ומופת. אולם האטמן הראשי נבצר מסנו לבדוק את מצב הענינים, והכפופים לו לא הוציאו לפועל את סקודותיו, כי קשה היה לעצור בעד ההתפרצויות.

אלכסנדר שולגין, מי שהיה מיניסטר של הממשלה הזמנית, מוסר כי הניגודים הקיימים פדורות בין האכרים־קווקים ובין היהודים נחתדרו ביותר לרגל הפור־עניות וצוק העתים. הקווק רחש מעודו אי אמון לאוכלוסין העוסקים רק בפיק־משיא או המסייעים לבעלי האחוזה הנדולים בהגילת עסקיו. בשכלו הפשט לא השכיל להפלות בין היהודים ובעלי־אחוזה וראה בהם את המנצל האחד. השלטון הסוביטי נהג להפקיר את המשרות הנכבדות בצבא לידי היהודים שגשלתו לאוקראינה לשם אדמיניסטרציה, צייקה ועוד. משום כך התגברה עוד

כתב ההאשמה נגד שוארצבורד

(המשך מעמוד א')

בצינתו של פטלורה במלחמתו נגד
איבת היהודים. מקורביו מוחים נגד העלילה
השמה אותו צורר־ישראל. לא אחת הננו
נס צבאותיו על חיי היהודים נגד פורעים
רוסים.

ביסמולקו מי שהיה מיניסטר לעניני
עבודה, מספר, כי פטלורה ציוה לשאת
במחנות הצבא נאומי־הסברה נגד פרעות.
אלכסנדר אורובידוגנקו, מי שהיה
שר צבא רוס, העיד, כי פטלורה אמר
על צבאותיו את הכניסה לעיירות שמספר
אוכלוסייהן היהודים מרובה.

לבסוף נמסרת עדותו של פרוס
פלאבינסקי, כי בימי הקונגרס הציוני
בקרלסברג נצטווה ספי פטלורה לסייע
להקמת משטרה יהודית אבטונומית ברוסיה.
יהודים רבים, מהם המנות זנוויל,
העריכו בחיוב את התאמצויותיו של
פטלורה, ודיבולטניסקי הודיע, כי רהוק
הוא מאות כפטלורה ועוזריו חסידי־פרעות.
שוארצבורד — ננצד בסנו למטת
הסאים כפטלורה. ככל־היה לא כתב
מעורו מאמר המשסה לפרעות ולכן
כלתי מוכן הוא הרצח של שוארצבורד
שנים מספר אחרי שפטלורה הורה
משלטונו ובהיותו גולה ומופרש ממולדתו,
הי בעונה ובשקט, לאחר ששכת על
גדולתו שעברה מן העולם.

כבודה של צרפת, אשר הכניסה
את הגולה בשעריה, דורש, כי שוארצבורד
יעניש על אשר שאך על ארמת צרפת
דמי איש נדה על לא עור בכפי. ועוד
זאת: אין החפיד של נוקס ונוטר יאה
לאדם אשר גידון ב־1908 בוניה לארבע
הדשי־מאסר בעון נגבה ואשר התארח
מלפנים את חברת־אנרכיסטים ואשר נורש
מהונגריה על שלחו את ידו ברכוש סרפני.
החובע הכללי דורש מאת
בית־המשפט לתרוץ נזר־דין
של מיחה.